

אוצרות

גליון שבעי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

נוחה של נקודה

נקודה קטנה בירכתי הגליון הקודם כבשה לבבות. אנשים שחוו את חג השבועות כדבעי, כמעט ושכחו שאי-שם בפניה מחכה להם לא פחות מאשר "עגל" - - -

כאשר קראו את דברי רבי נתן, שאמר לאנשיו לאחר ה"שבועות הגדול" שכעת עליהם להזהר שלא יעשו עגל - הם תפסו לפתע שגם הם אינם יכולים להיות בטוחים שההתעוררות שהיתה להם בחג תמשך להתקיים.

שהרי אם אותו דור דעה שבמדבר, אשר זכה לראות את הקולות ואת הלפידים במעמד הר סיני, נכשל אחר כך בעגל זהב - מה יאמרו אזובי הקיר כמונו?

יש לנו להישמר הרבה יותר מאבותינו מעגל זהב, לא רק לאחר מתן-תורה, אלא לאחר כל התעוררות שיש לנו בעבודת השם, שלא ניפול לאחריה למלכודת שמכין לנו היצר חס ושלוים.

אך הלוואי שכאלה היו צרותינו הרוחניות. לו רק היתה לנו התעוררות כדבעי בחג - היינו גם מוכנים להתמודד עם עגל...

אלא שגם למצב מביש כזה, של חוסר התעוררות, ואפילו למצב של נפילה גמורה מעבודת השם, יש לנו נקודה חשובה הפעם במדור "נקודה".

נקודה אחת בתוך שלל נקודות נפלאות שאותן דולה כל כותב בגליון זה מתוך ספרי רבינו הקדוש ותלמידיו הקדושים זי"ע. העורך

יועילו ושום הבטחות לא ישפיעו כאשר לדעתו אין כאן כי אם גרוטאה חסרת ערך.

התורה הקדושה מזהיר אותנו לשמור על שבעת הנרות: הפה, העיניים, החוטם והאזניים, שהם פתחי המוח ואחראים לכל המחשבות שלנו.

ישנן על כך הבטחות, וישנן גם אזהרות לרוב. אך בשביל אנשים רבים, הדברים הם ללא הועיל, שוב ושוב הם נכשלים, השמירה על אברים אלו היא להם למעמסה, מנסים הם פעם אחר פעם, מבלי להבין אפילו מה הגורם לכישלונותיהם הרצופים.

הסיבה לכך פשוטה. הם רואים את עצמם בעיניים גשמיים ומעריכים את עצמם לפי הבנתם החומרית, הם לא מסוגלים לתפוס מדוע גרוטאה מגושמת שכזאת מצריכה שמירה כה מעולה, ומשום כך, כל האזהרות וההבטחות לא נכנסות ללבם.

יש רק דרך אחת להבין

זאת - לגשת וללמוד את הנושא ביסודיות - מי אני ומה ערכי. לשם כך, חייבים להניח לגמרי את כל הרגלי המחשבה, ולקבל את הדברים מפי הצדיק, כתנוק הלומד מפי רבו.

הצדיק מלמד, ש"צריך לידע ולהאמין שנפשו בשרשה היא גדולה ויקרה וגבוהה מאד מאד, ואלפי אלפים ורבי רבבות עולמות בלי שיעור תלויים בה. ואפילו נפש הפחות שבפחותים - גם כן גבוהה מאד מאד. וצריך להתגבר, לרחם על עצמו, לבל יאבד אוצרות וסגולות יקרות וחמודות כאלה התלויים בנפשו, אשר אין לא ראתה" (לקוטי הלכות' ברכות השחר ג-ה).

רק כאשר יקבל זאת האדם, יש סיכוי שאכן יתחיל לשמור על אוצרותיו בכל הזהירות הנדרשת. כי האדם לא מסוגל לשמור על נכסי עצמו כשאין הוא מעריך אותם כראוי. כאשר אדם אינו מוכיר בכך שהקב"ה מתפאר בו, אין הוא קולט גם את אזהרות הצדיק לשמור על נכסי עצמו ואין הוא חש בזכות הגדולה שיש בהתקדשות שבעת הנרות. (עיין בלקוטי מוה"ר"ן ח"א יז).

רק כאשר שבעת הנרות "יאירו אל מול פני המנורה", וצורת הסתכלותו על ערך עצמו יאירו מכת השקפתו של הצדיק - אזי יהיה מוכן לשמור על אוצרות הפז שלו ויחפש כל דרך ועצה להצלתם.

לשמור על הציוד היקר!

הוא עמד שם נבוך, רק אמש קיבל לידו את המכשיר המשוכלל, שבעזרתו יסייע לו רבות בעבודתו.

לפי התכנית, אמורה המכונה להכניס לו רווחים עצומים. עד כה נזקק לעבודה ידנית מפרכת כדי להפיק מוצר בודד, ועתה - בשעה קלה הוא יוכל להפיק מאות מוצרים יקרים ביותר.

הוא קיבל את המכונה במתנה מידידו הקרוב המתגורר מעבר לים. שמחתו מרקיעה שחקים, אושרו גואה.

דא עקא, שוויה הרב של המכונה מושך אליה עיניים בלתי רצויות, הוא חושש מאד שמא ישלחו בה ידיים, אין לו מנוח מרוב דאגה.

עתה הוא ניצב בחנות למוכר מנעולים, מחפש את אמצעי הנעילה הטוב ביותר שישמור על אוצרו היקר. "לו לעצתי תשמע", פונה אליו בעל החנות, "אל תסתפק במנעול, אין כיום בשוק מנעול שיתן מענה נגד התחכמויותיהם של

שוודי לילה. שכור לך שומר צמוד שישגיח על המכונה עשרים וארבעה שעות ביממה, ורק כך תוכל להיות בטוח מפני גנבים".

סבר וקיבל, הוא פנה לחברת שמירה וזו הפנתה אותו לאיש ביטחון מגודל ומגושם. "המכונה הזאת יקרה ביותר, אין לך מושג כמה היא עולה, אני מבקש ממך שלא תגרע עין ממנה. תבין, היא שווה כל כך הרבה, שמור עליה מכל משמר".

השומר הנבער מתרגז, המכונה נראית לו גרוטאה, הוא מודד בעיניו את בעל המכונה ולועג לו בלבו על השיגעון שלו לשמור על מכונה שכזו. לדידו ראוי היה להשליכה אחר כבוד לאשפה. אך בלית בררה הוא מהנהג בראשו לבעל המכונה ומבטיח לו בשפה רפה שהכל יבא על מקומו בשלום.

בלילה, כשהיה בטוח שבעל המכונה ישן, נתן גם הוא דרוך לתנומתו. 'בין כך', חשב לעצמו, 'אף אחד לא יחמוד מכונה שכזו, אין כאן על מה לשמור ולדאוג'.

בבוקר כבר לא היה צורך בשמירה, המכונה כבר לא היתה שם.

ללמדך, שאי אפשר לשמור ולדאוג על אוצר כאשר השומר סבור שאין כאן מה לשמור. שום אזהרות לא

חוקי הלימוד היומי

יום	ליקוטי מוה"ר"ן	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף הנומי
א	ה"א	ה"ז	ה"ב	ב"מ
שבת	לה	רמ	קנא-קנב	מב
א	לה:	רמא	קנא-קנב	מג
ב	לה:	רמב	קנא-קנב	מד
ג	לה:	רמג	קנא-קנב	מה
ד	לה:	ח"ח א	קנא-קס	מו
ה	לה:	ב	קסא-קסב	מז
ו	לה:	ג	קסג-קסד	מח

אוצרות
ברסלב

02-9950000
Tel. 1-718-8552121

ת.ד. 50617 בית שמש
טל' במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066

bra Slav@actcom.net.il

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל

רודפים אחרי התוהו?

ממונם, ונוכחים לדעת שמאמציהם אינם נושאים פרי, הדמיון דוחף אותם להמשיך ולרדוף אחרי הממון עוד ועוד, ולהשיג כפליים מאשר השיגו. ואף כאשר הם משיגים כפליים, עדיין הם מדמים להשיג יותר, כפי שאמרו חז"ל: "יש לו מנה - רוצה מאתיים; יש לו מאתיים - רוצה ארבע מאות" וכו'.

נמצא שכל ימיו רודף אדם למלא את תחושת חסרון הממון - בתחושת חסרון נוספת, גדולה יותר...

רמז לדבר אפשר למצוא בהבטחה שהבטיח הבורא: "בחנוני נא בזאת" - כלומר, נסו אותי ותראו שאם תפרישו מעשר מכספכם - תתעשרו, כמו שאמרו חז"ל: "עֲשׂוּר בְּשִׁבִיל שְׂתַעֲשֵׂר".

בעצם, מאחר שהבטיח הבורא שאם נפריש מעשר נתעשר, איזה טעם יש לנסות אותו?

אלא שכאמור, תאוות הממון היא השקר הגדול ביותר. לכן, אפילו לאחר הבטחתו המפורשת של ה' יתברך שמעשר כספים הוא האמצעי להתעשר, עדיין זהו הנסיון היותר גדול, עד כי "כשנותנין חומש לצדקה מממונו, הוא מקיים ובכל מאדך" (שיחות הר"ן רפט).

אבל סבי אתונה חשבו שהוא מתכוון אליהם, וביקשו להפריך את דבריו ולומר שפרידה אינה יולדת כלל. כלומר, הם יודעים היטב שזוהי רדיפת סרק שאיננה מביאה לשום תוצאה.

השיב להם רבי יהושע: 'הוא אשר אמרתי, פרידה אכן אינה יולדת כלל, ואך דמיון הוא ותפל הוא. רק את זאת רציתי לומר לכם שזהו השקר הגדול ביותר שמצאתי בעולם - התחושה המדומה של המחסור שבני האדם רדופים למלא אותו, והוא אינו מתמלא לעולם.'

"פרידה שילדה" מסמלת את תאוות הממון, שהוא השקר הגדול ביותר. שכן נדמה לאדם שעל ידי מעשיו הוא מרוויח ממון, אולם בפועל הוא אינו מרוויח שום דבר נוסף מעבר למה שקצבו לו מלמעלה בראש השנה.

ואכן, תאוה זו, שאליה נושאים הכל את נפשם, גורמת להם רק מרירות והרגשת מחסור נוסף... וכל כמה שיוכחו להם שאין היא אלא שקר גדול, ולא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' - לא יועיל הדבר כלום, ועדיין הם יהיו כרוכים אחריה ביותר.

לא זו בלבד, אלא גם כאשר הם עוסקים בנסיון להרבות

זקני אתונה לרבי יהושע: "אמור לנו דברי שקר". רבי יהושע: "היתה לנו פרידה וילדה ולד שהיה תלוי עליו פתק ובו היה כתוב, שחייבים לאבי מאה אלף זוז". אמרו לו: "וכי פרידה יכולה ללדת?" אמר להם: "אלה הם דברי השקר".

(תרגום מאגדת סבי דבי אתונא, בכורות ה ע"ב)

בקשה מוזרה מבקשים זקני אתונה את רבי יהושע - "אמור לנו שקר" - וכי איזו חכמה היא זו להמציא שקר? הלא שקרים יש עד בלי די!

אלא שהם לא ביקשו ממנו שיאמר להם שקר סתם. בקשתם היתה שיאמר להם את השקר הגדול ביותר שבגדר האפשר, וכשהשיב להם שהיתה לו פרידה שילדה ולד עם פתק בצווארו, השיבו לו: "והרי פרידה אינה יכולה ללדת כלל?"

רבי יהושע ביקש לתת להם דוגמה של הרגשה שקרית שנפוצה מאוד בעולם, שאותה הוא מכנה פרידה - תחושה מדומה של מחסור שיש לבני האדם, והם רודפים תמיד למלא את המחסור, אך הוא אינו מתמלא לעולם, כי אי אפשר למלא חסרון בחסרון...

דורות

נעקבות הדורות בחסידות

ר' שלמה יהודה הופמן הי"ד

הלחמי, מתלמידי ישיבת "חכמי לובלין":

"כשר' שלמה יהודה עובר לפני התיבה, מצית הוא את הלבבות, ואינו זו ממנה עד שנהפכים ללפיד אש. קולו האדיר הולך ורועם, הציבור הגדול נסחף בזרם האדיר של תפילות ותשבחות היוצא מאלפי פיות. וכשמגיע ל'שלש עשרה מידות' משתפך במלואו הערגון ופורש את ידיו כלפי מעלה. אחת אחת הוא שולח את המידות לפני בוראו ומפציר בהן באבהיות" - - -

ר' שלמה יהודה, כרוב מנינם ובנינם של חסידים ברסלב בפולין, נעקד על קידוש ה', בשנות העברה והזעם.

כי דם עבדיו יקום ונקם ישיב לצריו. ת.נ.צ.ב.ה.

נקודה

אפילו אם נופלים לפעמים לתוך רפש ומיט, שקשה מאד לצאת משם, צועקים וצועקים וצועקים
(על פי שיחות הר"ן קכ"ט)

(=התעלפות), והתחילו לעורר אותי ע"י זריקת מים וכיוצא, ולא נתעוררתי. והתחילו לעשות קול צווחה עד שנאספו כל השכנים של כל החצר, וכל אחד עשה פעולות שונות באופנים שונים. אבל אהה, כי נגועתי ממש ונתקררתי ואפס רוחי, וכל זאת היה במשך רבע שעה ויותר, ומיהרו אחר הרופא אבל לא בא תיכף, עד שריחם ה' עלי ועל הצער של בני ביתי, והחזיר בי נשמותי בזכות רבינו הקדוש, אשר שמע ה' לתפילות של ידידנו ר' שלמה יהודה, שלא פסק פיו מלצעוק: 'בזכות פון רביין' (בזכות רבינו). ובעת שנתעוררתי שמעתי את קולו של ר' שלמה יהודה: 'בזכות פון רביין'.

"ואני מאמין באמונה שלמה, כי כל סיבת בואו לביתי באופן פלא בזה, הוא סוף מעשה במחשבה תחילה, כי אם הייתי הולך לישון והיה ח"ו המאורע הזה בשנתי, הייתי נגוע ח"ו. מה רבו מעשיך ה'!"

עם סגירת הגבולות בין פולין ורוסיה, כאשר נבצר מחסידי ברסלב בפולין לנסוע לאומן, נהגו להתקבץ בראש השנה בהיכל ישיבת "חכמי לובלין".

בין בעלי התפילה בקיבוץ זה היה ר' שלמה יהודה, שעבר לפני התיבה בסליחות ליל 'זכור ברית', ואף בתפילת שחרית של ראש השנה.

את תפילתו הנלהבת והנרגשת מתאר הסופר ר' דוד

מיקירי אנשי שלומנו בפולין, התגורר בעיירה אוטבוצק, ומאוחר יותר עבר לגור בוורשה, שם היה בית כנסת של חסידי ברסלב ברחוב נובוליפיה 28.

היה עני ואביון, ובמשך ימות השבוע עמל קשה לפרנסת ביתו ושמונת ילדיו. אולם, תדיר היה שמח בחלקו, ובצהלתו שעל פניו הרנין לב כל סובביו.

על דבקתו הגדולה ברבינו הקדוש, יעיד המעשה הבא, שאותו סיפר בעל המעשה, החסיד ר' אהרן לייב ציגלמן הי"ד, באחד ממכתביו:

"בליל שבת קודש, ט"ז בשבט, אחר אכילת סעודת ליל שבת בשמחה ובשלמות ב"ה, בשעה 10:15 שהכנתי את עצמי לילך לישון, והנה פתע פתאום דפק בפתחי ובא לביתי ידידי ר' שלמה יהודה נ"י. והיה לי לפלא ביאתו, כי מעודו לא היה אצלי בליל שבת קודש, מחמת הרגלו לילך לישון תיכף אחר סעודתו כדי לקום השכם. ושאלתי אותו, מה זאת? והשיב לי בפנים שוחקות, כי מחמת שנתכבה אצלו המאשינקע (=פתיליית הנפט) שהכין לתה על שבת קודש עבור הילדים, בא אלי עם טערמוס ליקח אצלי תה. וישב מעט עד שעה 10:30 ודיברנו יחד.

"והנה פתאום הטייתי את צווארי בעקמימות מעט, ופתאום הרגשתי כי ניתק מה בצווארי, ואמרתי אוי! והראתי באצבע על צווארי, ובתוך זה הרגע - והנה ניצוצות שחורות לפני עיני, ונפילתי תיכף חלשות

מקוה ישראל מושיעו...

מדדה על רגל אחת נכנס אל הרופא הגדול, שכבר במבט ראשון קבע חמורות: לקטוע את הרגל מיד, חיינו בסכנה מוחשית!

אבל החולה לא הסכים לניתוח ביום שבת קודש, וגם רצה להתיישב בדעתו לפחות יום אחד.

הרופא זעם על סרובו לניתוח מייד, הוא הוסיף להזהירו כי הריקבון עלול להתפשט ויתכן כי ביום מחור כבר לא יהיה את מי לנתח...

אבל החולה עמד בתוקף על שלו, הוא שב לביתו וסבל יסורים עזים, שכמעט הטריפו את דעתו.

בקושי עבר עליו השבת, וביום ראשון בבוקר מיהר אל הרופא.

בדרך אל הרופא עבר ליד מקוה, והנה התנוצץ רעיון נועז במוחו: לטבול במקוה טרם יקטעו את הרגל, הרי אין לו עוד מה להפסיד...

ביסורים נוראים ירד למקוה וטבל. בצאתו מן המים חש מיד הקלה ברגלו המיוסרת; והיות שחש הקלה, החליט לדחות את הביקור אצל הרופא.

גם למחרת טבל במקוה במסירות נפש. שוב חש הקלה ודחה את מועד הביקור ליום מאחר.

כן עברו עליו ימים ושבעות, בהם הקפיד לטבול במקוה, ואת הביקור אצל הרופא דחה ליום שלאחריו, עד שהרגל הבריאה כליל, ונפשו ניתנה לו לשלל...

"מני אז", סיים האורח את סיפורו המופלא באזני סבו של ר' לוי יצחק, "הנני מקפיד לטבול במקוה ללא שום פשרות".

ר' לוי יצחק האזין לסיפור, וכל הספקות נמוגו מלבו, הוא הבין כי מן השמים רמזו לו מה לעשות...

הוא טבל במסירות נפש במקוה הקפואה, ועוד שנים רבות לאחר מכן סיפר וחזר וסיפר מעשה מופלא זה לשומעי לקחו.

תשומת לבו. לבוש היה כדרך עניים מרודים וניכר היה כי חס הוא על כל פרוטה שלא תלך לאיבוד על דברים שאינם הכרחיים. אף על פי כן, הקפיד ללכת למקווה מדי יום, למרות שלפי השגתו שילם מחיר גבוה על הטבילה, מלבד הטירחה שלא היתה לפי כוחותיו הדלים.

רבי ישעיה שהבחין בדבקו הקפדנית של האורח בטבילת מקווה, הביע את התפעלותו ושאל אותו למנהגו, ואם אכן משתדל הוא שלא להחסיר יום אחד בלא מקווה. הלה אישר את הדבר והוסיף הסבר בסיפור משלו:

בעבר היה עשיר בעל רכוש רב. ביום עמות חלה באחת מרגליו. מצב הרגל התדרדר, נמק החל להתפשט בה, וחיי הפכו למסכת של יסורים.

בעיירת מגוריו לא נמצא רופא, שיוכל להעלות מזור לרגלו. אי לכך, החליט לנסוע לוינה, שנודעה בימים ההם כעיר מרפא ומקום מושבם של רופאים מומחים.

צרר האיש סכום גדול, שיספיק לתשלום עבור רופא מומחה, טיפולים והוצאות שונות, ויצא לדרך.

הטלטולים בדרכים הרעו את מצב בריאותו הכללי, והרגל החולנית ניווקה מאד, היא התנפחה וגרמה לו יסורי תופת.

כשהגיע סוף סוף לוינה וביקש להזמין תור למומחה, קבעו את תורו ליום שבת קודש. מחוסר בררה הסכים, שכן היה זה פיקוח נפש.

העיירה קיבליטש, לעת חצות, עטויה היתה אדרת של שלג. הכפור שלט בחוצות והקפיא את הבל הפה.

ר' לוי יצחק בנדר, אברך בימי חורפו, יצא מבית חמיו רבי אהרן קיבליטשער, בדרכו לעבודת ה'.

הוא נהג לטבול במקוה טרם עריכת חצות, אבל כלילה זה נראתה המשימה כבלתי אפשרית. המקוה בקיבליטש מוזנחת היתה וחרבה, ואפילו תקרה לא היתה לה. לעומת זאת, גדושה היתה בשלג נוקשה, ובכניסה נוצר קיר של קרח נורא, שאותו צריך לפנות בידים ורגלים, להזהר לא להחליק, ולהפצע עד זוב דם...

פסע ר' לוי יצחק בדרך, וספקות החלו לכרסם בקרבו, אם יצליח בכלל להגיע בסופה כזאת למקוה, ובהגיעו - אם יוכל בכלל לטבול...

עודו מבוסס בשלג ובכפור, עבר על פני בית סבו, הצדיק רבי יעקב ישעיה שווארץ, אבי חמותו. רבי ישעיה היה חסיד בכל רמ"ח איבריו, איש מעלה ומכניס אורחים בהידור רב. ר' לוי יצחק אהב להכנס אליו לעתים קרובות ולהתבשם מאמרי פיו משובבי הנפש.

עכשיו, כשבחזן השתוללה הסערה, הבחין ר' לוי יצחק באור הבוקע מביתו הקט. כיון שכך, נמלך בדעתו וכיוון צעדיו אליו.

הסכא קיבלו במאור פנים, לא שאל לסיבת ביקורו, רק פתח פיו לספר מעשה שהיה:

בשנה אחת, בימי אלול, הגיע לביתו אורח שעורר את

השבוע לפני...

השבוע לפני 198 שנה

■ י"ב בסיון שנת תקע"א – מוהרנ"ת קובע את מקום מגוריו בעיר ברסלב.

כידוע נולד מורנו רבי נתן בעיר נְקִימְרוֹב, העיר המפורסמת בקורות עם ישראל עקב פרעות ת"ח-ת"ט שהחלו בה. בעיר זו אף התגורר לאחר נישואיו, וממנה ערך את נסיעותיו הרבות והתכופות לרבינו הקדוש שגר בעיר הסמוכה ברסלב, מרחק של 18 ק"מ בלבד.

עוד בחייו של רבינו הקדוש רצה מוהרנ"ת להעתיק את מגוריו לברסלב, ומסיבות שונות לא יצא הדבר אל הפועל. אך "עצת ה' לעולם תעמוד" - כותב מוהרנ"ת - "ומחשבות לבו לדור ודור, וסיבב סיבות בנפלאותיו הנוראות... שאצא מנמירוב ואקבע דירתה פה [= ברסלב]" (ימי מוהרנ"ת ח"א עז).

הדבר אירע כשמונה חודשים לאחר הסתלקותו של רבינו הקדוש, ביום השני של חג השבועות פרצה שריפה איזמה בעיר נמירוב, שכילתה בתים רבים ורכוש רב, וגם "כמה נפשות" רחמנא לצלן, עד כי רוב העיר עלתה באש.

שלושה ימים אחר כך, ביום ראשון לפרשת בהעלותך, פרצה שוב שריפה גדולה בעיר המיוסרת. באותה שריפה נשרף גם ביתו של מוהרנ"ת, וכן בית הכנסת ובית המדרש של העיר, ועוד כמה בתים "עד שנשארה העיר כמו תל".

המאורע הקשה גרם לכך שזוגתו של רבי נתן, שקודם לכן לא הסכימה לעבור לברסלב, האיצה בו עכשיו "שנברח מנמירוב מיד ונקבע דירתנו בקהלת-קודש ברסלב". וכך אכן נעשה. "ויצאתי משם ביום שלישי, ובאתי בשלום לפה באותו היום. ותהלה לא-ל, מאז קבעתי דירת פה זה כמה שנים. וגודל הישועות לנצח שנצמחו על ידי ישיבתי פה בעזרת ה' - אי אפשר לבאר ולספר, כי רוב כל עסקי בהשארתי הקדושה, שזיכני ה' יתברך להדפיס ספריו הקדושים ולקרב אנשים לאמיתת דרכיו ולכתוב ולהדפיס התפילות הקדושות וכו' וכו' - היו על ידי ישיבתי פה בעזרת ה' יתברך. מה גדלו מעשי ה' מאד עמקו מחשבותיו" (שם).

וכך מסכם מוהרנ"ת את אירועי שנת תקע"א: "באותה שנה, יצאתי מקהלת-קודש נמירוב, וקבעתי דירתי פה קהלת-קודש ברסלב, אשר כל זה היה צמיחת קרן ישועה להשארתי הקדושה בזה העולם לדורות" (שם עז).

לחידודא

חידה מס' 11

בתו של רבנו הקדוש, הצדקת מרת מרים, למי התארסה לראשונה?

כדי לענות תשובה, ניתן להתקשר למערכת הממוחשבת "אוצרות ברסלב". מספר טלפון: 02-99-50000. 1-9-2-1 והשאירו הודעה עם שם, לאחר בחירת שפה, הקישו: 1-9-2-1 ותקבלו תשובה מ"מס' טלפון". בין הפותרים נכונה עד יום שני בשעה 12 בלילה, תערוך הגרלה על זכות קניה בסך 50 ₪.

פתרון לחידה מס' 10

רבי יצחק אייזיק, חתן רבינו הקדוש - עם מי מבנותיו של רבינו זכה להנשא?
בראש חודש ניסן תקס"ג התקיימה החתונה של הצדקת מרת שרה, בת רבינו הקדוש, עם רבי יצחק אייזיק. בערב שבת חנוכה תקצ"ב נפטרה הצדקת מרת שרה, ולאחר פטירתה נשא רבי יצחק אייזיק את אחותה הצדקת מרת אדל, בת רבינו הקדוש, שבעלה הראשון ר' יוסקה נסתלק בצעירותו.

זכה בהגרלה השבועי: שמעון בורשטיין, קרית ברסלב, צפת, בזכות קניה בסך 100 ₪

שאלה:

האם הצדיק יכול לגזור גזירה שפלוני יצליח ברוחניות?

הרב שמואל משה קרמר שליט"א, משיב בדרך אחרת:

על השאלה שנדפסה בעלון 'אוצרות' בפרשת במדבר, על מה שאמרו חז"ל על הפסוק "צדיק מושל יראת אלוהים - מי מושל בי צדיק", אם זה נאמר רק על עניני גשמיות או גם על עניני רוחניות, שהצדיק יכול לפעול עבור האדם שיצליח להתגבר על מדה רעה וכדומה?

לעניות דעתי, התשובה היא פשוטה. אך תחילה יש להקדים את מה שמבואר בדברי רבנו ז"ל, שמה שאמרו חז"ל 'מי מושל בי - צדיק', הכוונה היא ע"י תפילה. שכן כתוב בתורה יי אות ד' וז"ל: "כי באמת, צדיק מושל בתפלתו, כמו שכתוב צדיק מושל וכו'".

גם בתורה צ"ז כתוב, וז"ל: "שצפה שיהיו צדיקים שעל ידי מעשים טובים שלהם ימשלו בתפילות ויפעלו מה שירצו, על דרך צדיק מושל וכו'. וכל אחד מישראל יכול לבוא למדרגה זו, למשול בתפילותו" (עינין שם).

והמובן שם, שכל תפילה של כל אחד שמתפלל אל השי"ת, והשי"ת שומע תפילות ונותן לו בקשתו, הוא בגדר "צדיק מושל" (עיי' ביאור הליקוטים על תורה א' בד"ה "תו שהוא לשון חקיקה"). אלא שהצדיק הגדול זוכה ע"י מעשיו הטובים למדריגה עליונה של "ממשלה" עד שאין תפילתו חוזרת ריקם לעולם, ויכול אפילו לשנות הטבע ולעשות מופתים, כמו שאמרו חז"ל (מגילה כ"ז): "ואלישע כי עבד - ברחמי הוא דעביד".

הרי מפורש, שכל המופתים שעושים הצדיקים, הוא על ידי תפילה.

גם בתורה ל"ד, שכתוב שם רבינו ז"ל באות ב', שהממשלה ביד הצדיק לפעול פעולות כרצונו, כמו שדרשו חז"ל "צדיק מושל" - מבואר להלן שם באות ג', שזהו על ידי תפילותו, עינין שם. וממילא, גם מה שמוסיף שם רבינו: "ועיקר הממשלה להאיר ולעורר לבם לעבודת השם", כוונתו גם כן שהוא על ידי תפילותו, וכמובן שם באות ג'.

ובזה מתברר מה שרבינו מפרש שם את הפסוק "שמעו ה' קול יהודה ואל עמו תביאנו" וז"ל: "היינו להאיר הארת הצדיק בענפים, היינו בלב ישראל, וזהו ואל עמו תביאנו" - שזה שאמר "שמעו ה' קול יהודה", היינו שהשי"ת ישמע את קול תפילתו של הצדיק (- מושל הנקרא יהודה, על שם המלכות והממשלה. עיי' תורה ד' אות ה') שמתפלל על זה.

ודבר זה שיש כח ביד הצדיק להתפלל ולפעול בעד אחרים, גם על עניני עבודת ה'. הרי הוא מפורש בגמרא (ברכות דף י' ע"א) במעשה דהנהו בריוני דהוו בשבבותיה דר' מאיר (=שכנו הבריונים של ר' מאיר). עינין שם מה שאמרו: "בעו רחמי עלייהו והדרו בתשובה" (ביקשו עליהם רחמים וחזרו בתשובה).

הרי שמועילה תפילת הצדיק על אחרים, גם בעניני רוחניות.

המעוניינים לשאול שאלות לרבנים שליט"א

ניתן להשאיר הודעה במדור שאלות ותשובות במערכת הממוחשבת 02-9950000

ולחייג בתפריט הראשי 1-4-2

או באמצעות הדואר ל"אוצרות ברסלב" ת.ד. 50617, בית שמש, 99081.

בְּהִשְׁלֵטְךָ אֶת הַיָּרֵת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוּרָה יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַיָּרֹת.

למנורה הקדושה שבמשכן היה כח נפלא, לעורר נשמות ישראל, שיתלהבו וישתוקקו להשי"ת בכל מצב שהוא.

שכן הנשמה נקראת נר, כי היא דולקת כמו נר באש קודש להשי"ת, כמו שכתוב "נר ה' נשמת אדם".

וכשם שהנר נועד להאיר בלילה, כך הנשמה ירדה לעולם הדומה ללילה, כדי שדווקא כאן, בחושך הגשמי, תאיר ותבער להשי"ת.

זו היתה סגולתה של המנורה הטהורה, שגם כאשר החושך החומרי התגבר כל כך, עד שלא הרגישו כלל את אור הנשמה - בבחינת "שִׁתְּנִי בבור תחתיות במחשכים במצולות" - היה לשבעת נרותיה הכוח לעורר את הנשמה מכל שבעת ירדותיה, בבחינת "שבע פול צדיק", ולקיים בה "כי אתה תאיר נרי ה' אלוקי יגיה חשכי".

(על פי ליקוטי הלכות ברכת השחר הלכה ה' אות מ"ד)

ובְּהִיחָה יֵאֱמַר שׁוֹבָה ה' רַבּוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל.

"מלמד שאין השכינה שורה על פחות משני אלפים ושני רבבות מישראל" (יבמות ס"ד ע"א).

כשעם ישראל מתרבים בעולם, מתגלה כבוד ה' בעולם.

שכן, לכל אחד דעת שונה מחברו, כמו שאמרו חז"ל, שכשם שאין פרצופיהם שווים זה לזה, כך אין דעתם שווה. אבל בעיקר האמונה כל ישראל מאוחדים, שכולם מאמינים בה' ורוצים לעבדו.

כך שכל שמתרבה עם ישראל וכל כך הרבה יהודים, שדעותיהם שונות מאוחדים ביסוד האמונה, מתגלה גם שכל הבריאה, שמורכבת מחלקים ופרטים שונים ומשונים, כולה נובעת מהאחד והיחיד יתברך, שהוא בורא כל הנבראים.

זהו עיקר גילוי כבוד ה' יתברך בעולם.

לכן אמרו חז"ל, שאין השכינה שורה בפחות משני אלפים ושתי רבבות מישראל. לאמור, שמכוח הרבים המאוחדים באמונה אחת, כבוד השכינה מתגלה בעולם.

(על פי ליקוטי הלכות כלאי בהמה הלכה ד' אות כ')

קָל נָא רַפָּא נָא לָהּ.

לפעמים אנחנו מתפללים ומבקשים רחמים ואיננו נענים, והסיבה היא שהתפילה שלנו אמנם מעוררת רחמים למעלה, אבל גם לרחמים האלו יש גבול, ולפעמים כשהקטרוג קשה ח"ו, אין בכח הרחמים להכריע את הכף לטובה.

ברם, יש אצל הקב"ה דרגה עוד יותר גבוהה של רחמים, אלו מכונים "רחמים גדולים". כמבואר בזהר שיש "רחמים פשוטים ויש "רחמים גדולים". והרחמים הגדולים הללו יש בכוחם להושיע בכל מצב.

הבעיה היא, שבדרך כלל איננו מסוגלים לעורר בתפילתנו אלא את הרחמים הפשוטים, כי אין לנו שום השגה ושום תפיסה ברחמים הגדולים הללו שיוכלו לעזור לנו.

לכך יש עצה, שנתפלל ונקש מהשי"ת שהוא בעצמו כביכול ברחמי הפשוטים, שאותם אנחנו כן יכולים לעורר, יעורר את רחמי הגדולים.

זה מה שאמרו חז"ל שהקב"ה מתפלל ואומר: "יהי רצון שייכבשו רחמי את כעסי".

וזה פירושה של תפילת משה רבינו על מרים בצרעתה: "קל נא רפא נא לה", שלכאורה אינו מובן, מדוע הזר פעמיים על המילה "נא"?

אלא שמשה רבינו ביקש מהקב"ה: "קל, אנא ממך, עורר את רחמיך הגדולים, בבקשת רפא נא לה' ואז היא בוודאי תיושע".

(על פי ליקוטי מוה"ר ח"א תורה ק"ה)

בעת צרה, בשעת מצוקה.
גם בעת שמחה ובכל זמן

מוקד הישועות
1-800-255-522

24 שעות במטה

להעברת בקשות לתפילה ולהדלקת נר בקברו של רבי נחמן מברסלב באופן

לישועה ומצלחה, לרווח ופרנסה, לרפואה, למקשה לילד, לנחת ושמחת חיים

יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם

בכח סגולת התפילה המשברת את הטבע, זכה

שמחה ארו בן שולמית

לצאת ממות לחיים, ברוך הוא וברוך שמו

אך עדיין הוא זקוק לרחמים גדולים, ומבקשים מכל הקהל הקדוש להרבות ולהתחנן בתפילה עבורו.

והן קל כביר לא ימאס בתפילת רבים